

Съ издателя опредѣлихме втора среща, при която ще му предамъ новитѣ ръкописи. Сега ще се помъча да ги подреда. Една втора книга! Защо не? Така поне върша нѣщо. Не искамъ да мисля, че и то е нищо. Не трѣбва да мисля. Не трѣбва. Или съмъ изгубенъ.

23. Декемврий.

Тоя пръстенъ! Де съмъ виждалъ тоя златенъ пръстенъ съ мъртвобледъ опалъ. Следователтъ вѣрва, че тоя пръстенъ е на убиеца.

Азъ бихъ могълъ да открия убиеца на Рабъ! — ако си спомня де съмъ виждалъ тоя пръстенъ.

24. Декемврий.

Грижливо преглеждахъ ръкописитѣ. Или по-точно: едно мастилено петно, слеъ като повече отъ два часа работихъ върху бѣлитѣ листове. Това петно привлѣче погледа ми и той не можеше вече да го избѣгне. То се разливаше, разтягаше предъ очитѣ, до като въ еднообразието на тоя тънъкъ слой мастило съзрѣхъ безсмислието на самитѣ ръкописи.

Тогава отдънъ коридора чухъ познати стѣпки. Нѣкой спрѣ предъ вратата ми. Нѣколко мига се вслушвахъ съ затаенъ дѣхъ. Нищо. После: едно плахо почукване. Вгледахъ се въ вратата. Дръжката се наведе и остана така. Попитахъ кой е. Бравата скръцна назадъ и вратата се разтвори. Въ сщия мигъ азъ скочихъ.